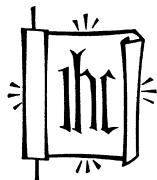

TJUGOANDRA SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA DUOVIGINTI

Epistel: Fil. 1: 1-11. Evangelium: Matt. 18: 23-35. Predikan: Matt. 18: 15-22. Predikan av Ingemar Andersson (LFS)

DET NYA LIVET

Kristnas inbördes umgängelse, de kristnas förhållande till varandra, talar dagens texter om. Det är inget ovanligt ämne i Bibeln. Ofta, ofta i evangelierna och i de nytestamentliga breven undervisas om hur förhållandet skall vara de kristna emellan, hur Guds folk skall leva med varandra och i världen. Ni som är kristna, skriver Paulus till efesierna, har *"lämnat ert förra liv och lagt av den gamla människan som går under, bedragen av sina begär, och ni förnyas nu till ande och sinne. Ni har iklätt er den nya människan, som är skapad till likhet med Gud, i sann rättfärdighet och helighet"*, Ef. 4:22f.

Detta betyder en revolutionerande förändring i det inre, en förnyelse "till ande och sinne". Man har fått frid med Gud. Ett sårat och sargat samvete har helats och läkts genom syndernas förlåtelse, och "vi jublar i hoppet om Guds härlighet", Rom. 5:2.

Denna inre förvandling får sedan som följd en yttre förvandling, den bär frukt i ett nytt sätt att leva. *"Ni har lämnat ert förra liv och lagt av den gamla människan... Ni har iklätt er den nya människan, som är skapad till likhet med Gud, i sann rättfärdighet och helighet"*.

FÖRSAMLINGSVÅRD

I dag handlar vår predikotext om hur en del av församlingsvården skall bedrivas i den kristna församlingen, hur himmelrikets nycklar, löse- och bindenyckeln, skall brukas: *Amen säger jag er: Allt vad ni binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad ni löser på jorden skall vara löst i himlen*. Skriften talar om församlingen i två olika avseenden: först och främst om den osynliga församlingen/kyrkan och sedan, som i dagens predikotext, om den synliga. Den osynliga kyrkan består av alla sanna Guds barn. Den sträcker sig över hela jorden, genom alla tider och ända in i himmelen. Och det är denna kyrka, som vi ibland kallar Kristi kyrka, vi åsyftar när vi i trosbekännelsen bekänner oss tro på "en helig, allmänlig kyrka, de heligas samfund". Om den heliga, allmänliga kyrkan läser vi i Stora katekesen: *Jag tror, att det på jorden finns en liten hop eller församling av idel heliga under ett huvud, Kristus, kallad tillsammans genom den Helige Ande, i en tro, ett sinne och en kunskap, utrustad med mångabanda gåvor, dock endräktig i kärleken, utan partier och splittring*. (SKB s. 449).

Den här kyrkan är osynlig. Så kallas den därför att endast Herren kan säkert döma om vem som i sanning tror på honom, som är ett sant Guds barn. Men, om Kristi kyrka nu är osynlig, hur kan man då veta var den finns? Det kan man veta därigenom att denna osynliga kyrka har synliga kännetecken. Där Guds ord predikas rent och klart och där sakramenten förvaltas enligt Kristi instiftelse, där vet vi att Kristi kyrka finns, eftersom Herren i sitt ord betygar, att hans ord inte skall "vända tillbaka utan att ha verkat vad jag vill, och utfört det vartill jag har sänt ut det".

I Apostlagärningarna och de nytestamentliga breven kan vi läsa om de första kristna församlingarnas framväxt och utveckling. De kristna samlades under korsets tecken. På de olika platserna slöt sig de kristna samman och så uppstod på plats efter plats lokalförsamlingar. De kristna församlingarna var klart avgränsade sammanslutningar. Man skilde sig från världen, från avgudarna, från falska läror. Det blev en påtaglig skillnad också i det yttre. Man hade inte längre någon del i "mörkrets ofruktsamma gärningar". Man flydde villolärarna och höll samman i en enig gemenskap omkring Ordet och sakramenten – de synliga kännetecknen på den sanna kyrkan. Här kan vi alltså tala om den synliga kyrkan/församlingen.

Augsb. Bek. Apologi: *Men kyrkan är icke blott en gemenskap i yttre ting och ordningar såsom andra världsliga samfund, utan den är i grunden en trons och den helige Andes gemenskap i våra hjärtan, men den har likväl yttre kännetecken, så att man kan känna igen den, nämligen den rena evangeliska läran och förvaltandet av sakramenten i*

överensstämmelse med Kristi evangelium. (SKB 175). Alltså – dels en gemenskap i yttre ting och ordningar, med olika regler och bestämmelser för församlingens verksamhet, dels, och i grunden en inre, andlig gemenskap. Och de yttre kännetecknen, så man kan veta var den kristna församlingen finns, är att där finns Ordets predikan rent och klart och där förvaltas sakramenten så som Kristus har instiftat dem. Dem som är satta att leda förmanas: *Var berdar för Guds hjord som finns hos er och vaka över den, inte av tvång utan av fri vilja, så som Gud vill, inte för egen vinning utan med hängivet hjärta. Uppträd inte som herrar över dem som kommit på er lott, utan var föredömen för hjorden. När den högste herden uppenbarar sig skall ni få härlighetens segerkrans, som aldrig vissnar.* (1 Petr. 5).

Och församlingsmedlemmarna förmanas: *Jag uppmanar er därför, jag som är en fånge i Herren, att leva värdigt den kallelse ni har fått. Var ödmjuka och milda på allt sätt. Visa tålmod och ha fördrag med varandra i kärlek. Var ivriga att bevara Andens enhet genom fridens band - - (Ef. 4).*

I vår Herre Jesu Kristi namn uppmanar jag er, bröder, att alla vara eniga i det ni säger och inte låta stridigheter förekomma bland er, utan vara fullkomligt enade i samma uppfattning och samma mening. (1 Kor. 1).

Ingen splittring, inga sönderingar skulle tillåtas i den kristna församlingen. Uppstod någon form av misshälligheter fick man inte sopa dem under mattan, utan det skulle redas ut och motsättningar utrotas.

KRISTNAS LIV TILLSAMMANS

Det är om just sådana förhållanden i den lokala, synliga församlingen Jesus undervisar i dagens predikotext. Den handlar om ”kristnas inbördes umgängelse”, och den handlar om ”förlåtelse utan gräns”. *Om din broder har begått en synd, så gå och ställ honom till svars enskilt, mellan fyra ögon. Om han lyssnar på dig, har du vunnit din broder.* Det handlar inte här om sådant som skett offentligt, om det t.ex. gäller offentligt spridd villfarelse. Sådant måste då också offentligt bemötas och redas ut.

Men här talar Jesus om förhållanden då en broder, en medkristen, syndat mot dig på ett eller annat sätt. Då skall man söka reda ut detta enskilt, mellan fyra ögon. *Om han lyssnar på dig, har du vunnit din broder.*

Det första man då behöver göra är att rannsaka sig själv och fråga sig varför det blev så här.

Kanske är det jag som behöver be om förlåtelse? Kanske är orsaken till försyndelsen att jag handlat fel? Paulus förmanar: *Bröder, om ni kommer på någon med att begå en överträdelse, då skall ni som är andliga människor i mildhet upprätta en sådan. Men se till att inte du också blir frestad. Bär varandras bördor, så uppfyller ni Kristi lag.* Gal. 6.

Har något skett som hotar församlingens enhet, som rivit upp sår och riskerar broderskärleken, som rent av kan leda en medkristen bort från Kristus och församlingsgemenskapen, visar oss Skriften hur viktigt det är att reda ut sådant. Och också i vilken anda det måste ske. Det går inte att sätta sig på några höga hästar, att dömande och klandrande gå tillrätta med den felande. När Paulus talar om hur man i mildhet skall upprätta en felande, tillägger han: *Ty den som tror sig vara något, fast han ingenting är, han bedrar sig själv.* Och när aposteln i Romarbrevet kommer till förmaningsordet, börjar han: *Så förmanar jag nu er, bröder, vid Guds barmhärtighet - - . Rom. 12.*

Om det nu inte gått att reda ut svårigheterna mellan fyra ögon, säger Jesus: *Men om han inte lyssnar, ta då med dig en eller två andra, för att varje sak må avgöras efter två eller tre vittnens ord.* Ta med några vänner, ett eller två vittnen, och försök reda ut ledsamheterna. Men om det ändå inte går, måste man gå vidare: *Lyssnar han inte till dem, så säg det till församlingen.* Och går det inte heller att inför församlingen komma tillrätta med synden, så måste den kristna församlingen ta ett mycket svårt steg: *Lyssnar han inte beller till församlingen, då skall han vara för dig som en hedning och publikan.* Det innebär i praktiken att den man förr höll för en kristen broder, nu skall betraktas som avfallen, utanför nåden, utan Kristus.

I den kristna församlingen har man av ålder använt sig av två steg i sådana kyrkotuktsärenden. Det första steget innebär att den obotfärdige inte längre får tillträde till församlingens nattvardsbord, det andra steget, om det första inte ger resultat, innebär uteslutning ur församlingen. Det blir stor sorg och bedrövelse i församlingen när sådant sker. En kristen broder/syster har avfallit från tron och måste skiljas från gemenskapen. Men hur svårt sådant än är, är det något alldeles nödvändigt. Syndens surdeg får inte tillåtas genomsyra församlingens liv. Synden får inte ges hemortsrätt, den måste rensas ut, annars riskerar man att smittan sprider sig i församlingen och fler drabbas. *Jag uppmanar er, bröder, att ge åkt på dem som vållar splittring och kan bli er till fall, i strid mot den lära som ni har fått undervisning i. Vänd er bort från dem.* (Rom. 16).

Men det är viktigt att komma ihåg, att där man tvingas tillgripa sådana åtgärder som exkommunikation, ett stängt nattvardsbord och uteslutning, så har så tunga och allvarsamma handlingar ett positivt syfte – att väcka den vilseförde till besinning och återföra den felande till Jesus och till församlingen.

Vikten och allvaret och församlingens skyldigheter, dess myndighet och makt, understryker Jesus, då han talar om binde- och lösenyckeln: *Amen säger jag er: Allt vad ni binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt*

vad ni löser på jorden skall vara löst i himlen. Så skall bindnyckeln brukas till att stänga, för att detta måtte leda fram till syndabekännelse och bön om förlåtelse. Och om så sker skall lösenyckeln användas, synderna förlätas, församlingens famn öppnas och den felande återupprättas och med glädje och stor kärlek tas emot.

Det är ingen tillfällighet, att Jesus, när han talar om hur sådana svåra frågor skall hanteras i den kristna församlingen, också talar om bönen: *"Om två av er här på jorden kommer överens om att be om något, vad det än är, så skall de få det av min Fader i himlen. Ty där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem."* Den gemensamma bönen är en ofattbar tillgång. Genom den får den kristna församlingen Kristus själv i sin mitt. Och böneämnen saknas inte! I all synnerhet behöver man i enskilda själavårdsärenden flitigt anropa Herren om nåd att handla så att det blir till evighetsgagn för dyrköpta mänskossjälur.

Petrus börjar fundera över hur mycket man skall förlåta? *Jesus sade till honom: "Jag säger dig: Inte sju gånger utan sjuttio gånger sju.* Sådan skall kristnas inbördes umgängelse vara! Där tillämpas förlåtelse utan gräns, ty Gud har i Kristus Jesus, alldeles oförtjänt, av bara nåd, förlåtit oss alla våra synder.

Amen.